

“La música allibera els personatges, però els retarda el pas a la maduresa”

Xavier Aliaga (1970), nascut a Madrid però arrelat a Xàtiva d'infant, publica a Edicions 62 la novel·la *Vides desafinades*, premi Joanot Martorell, la història d'unes vides travessades per la música independent. L'autor, Premi Andròmina de Narrativa 2008 per l'obra *Els neons de Sodoma*, és filòleg de formació i columnista i tertulià a diversos mitjans.

—El títol, *Vides desafinades*, identifica les vides de tots els personatges, no?

—Sí. És una novel·la coral. Hi ha personatges que tenen més pes que els altres, com les dues xicones, Vicky i Marta, que intenten salvar una modesta discogràfica independent, i Gerard, l'informàtic. Però la música recorre un poc l'existència de tots i per això he escollit aquest terme musical per descriure les seves vides. Tots es troben en un moment complex de la seva existència, quan han de prendre decisions importants, en el trànsit cap a la maduresa i amb la crisi —que llavors, quan l'escrivia, començava a albirar-se— com a teló de fons, si bé al final ja els marca molt.

—Quin paper hi juga exactament la música, a la novel·la?

—N'és un fil conductor. A la novel·la hi ha un homenatge a l'escena musical independent, el conjunt de gent *underground* que feia o s'apassionava per la música independent. La major part dels personatges hi tenen relació. Diríem que és el seu hàbitat.

—La novel·la també parla de la relació que els personatges mantenen entre Barcelona i València.

—Planteja el diàleg entre Barcelona i València, protagonitzat per professors de secundària que se'n van a Barcelona. I per establir el diàleg m'interessava un personatge que fes el camí invers, de Barcelona cap a València, i és l'informàtic, enviat a contractar per la seva empresa. A més, em serveix per a veure com actua l'espai nou en els personatges; els valencians, a Barcelona i el barcelonès, a València.

—La música, per als personatges que hi viuen immersos, és alhora un hàbitat i una presó?

—No. Serveix d'alliberament. I, al mateix temps, de pretext per a ajornar decisions a prendre: qui sóc, què vull fer, amb qui vull estar, si he de ser pare o no...

FRANCS I CAMIPS

Xavier Aliaga publica la novel·la *Vides desafinades*, Premi Joanot Martorell, a Edicions 62.

—És a dir, per estirar la joventut.

—Efectivament.

—Els joves, com se sap, volen ser joves més temps.

—O per tenir un estil de vida jove més anys. Però ho constato, no ho jutjo pas. De fet, d'alguna forma jo també havia fet el mateix. No és un text autobiogràfic, però en això és similar al meu cas. Podria haver viscut com viuen els personatges de la novel·la. En el meu cas, deixar de ser jove no va ser gens traumàtic.

—El cas, el tema, us obliga a construir un món ple de reflexions, les que fan continuament, i sense aturador, els personatges, a través dels diàlegs, de les confessions o els pensaments. Però moltes donen voltes en un cercle viciós, no?

—Sí. Els personatges viuen un moment complex i n'hi ha que tornen al punt de partida. Altres, no,

avancen. En el cas de les xiques, pateixen unes sotragades immenses, i les seves vides han de canviar per raons que descobrirà el lector.

—No hi ha, en alguns casos, xerrameca buida?

—No. Em sembla que no. Trobo que sempre té un sentit a la narració. I en el cas que pugui semblar-ho, estàs marcant el perfil psicològic dels personatges, que en una novel·la de sis veus era imprescindible. Sí que hi ha reflexions no tan ancorades a la trama, al fil de la història, però eren necessàries perquè el lector entrés en la psicologia dels personatges.

—Totes les reflexions tenen pes existencial, doncs.

—Trobo que sí.

—La novel·la és extensa i complexa. Hi deuen haver treballat molt de temps, oi?

—Sí. És, amb molta diferència, la més complexa i la que més disgustos m'ha donat en la construcció, però alhora la que més satisfaccions m'ha donat a l'hora de la concreció.

—El risc devia ser el de sentir més empatia per uns personatges que per altres, i això em sembla que ho heu evitat.

—Sí. Calia evitar que hi quedés palesa la meua intervenció. Hi ha moltes veus i això comportava molts riscos, com el de sentir més simpatia per uns personatges determinats i malbaratar així el conjunt.

Lluís Bonada